

"Ελλην δέν γύρισε πειά στο σπίτι της κι' ο Άλγης δέν ξαναφάνηκε στο χωριό! 'Η κυρία "Ελλην είχε ζήσει δεκατέσσερες μήνες με τον άνδρα της. Αυτός ο κακομοιρης περίμενε δυό ολοκληρω χρόνια μήπως ξαναγυρίσει η γυναίκα του, κατόπιν όμως ζήτησε το διαζυγίο του και τό πήρε. 'Από τότε ο κ. Χάρλαντ ζή μόνος του, εξάκολουθει ν' ασχολείται με τά γραμματόσημα του! Είνε φαίνεται τό μόνο πράγμα πού τόν διασκεδάει.

"Η μέρες κυλούσαν ήσυχες κι' ομοιομορφες στο γραφικό χωριό του Σόρεϊ κ' η Τζούλια περνούσε τόν καιρό της κάνοντας περιπάτους στο δάσος ή ακολουθώντας την άνθισμένη χλόη του ρυακιού. Μιά μέρα συναντήθηκε στο δάσος με τόν κ. Χάρλαντ. Ξαφνάστηκε και τρώμαξε στην αρχή, μά άμέσως συνήλθε, τόν είχε άναγνωρίσει από την περιγραφή πού της είχε κάνει ή κ. Σμιθ. "Άλλα κι' εκείνος φάνηκε ξαφνιασμένος όταν την είδε. "Από την ταραχή του ή Τζούλια κατάλαβε πώς είχε θυμηθεί την "Ελλην, αφού όπως είχε πη ή κ. Σμιθ της έγραφε τόσο πολλά...

—Θέε μου! σκεπτόταν ή νέα, τί γέρος πού φαίνεται!—και άμεσως τόν παράβαλε με τόν κ. Πρεσβευτή, ο οποίος μολοντί πιά καλυστοκοιμένος, ήταν όμως δυό χρόνια μεγαλύτερος από τόν κ. Χάρλαντ...

"Ο κ. Χάρλαντ ζήτησε συγγνώμη, γιατί χωρίς νά τό θέλη την είχε τρώξει και την προσκάλεσε νά πάη μαζί του στον κήπο του για νά της δώσει μερικά λουλούδια. Πώς την κούταζε ο καυμένος! Τί πονεμένη έκφρασι πού είχε τό βλέμμα του! Η νέα, ή οποία έπληττε μόνη της, τόν λυπήθηκε και δέχθηκε την φιλοφρόνησί του, κι' από τότε κάθε τόσο πήγαινε και περνούσε καμιά ώρα στον άνθισμένο κήπο τού κ. Χάρλαντ. "Η Τζούλια λυπόταν κατάκαρφα τόν δυστυχισμένο γέρο και προσπαθούσε νά διασκεδάση την μοναξιά του.

Μιά μέρα, αφού της έδειξε την πλούσια συλλογή του των γραμματισμών, άρχισε νά μιλάει για την γυναίκα του. Της είπε πώς ή ιστορία του Άλγης ήταν παραμύθι, γιατί αυτός ποτέ δέν είχε ιδη κανένα Άλγη. "Ήταν μία άπλη σύμπτωσης τό ότι έφυγαν συγχρόνως!...

Κουβεντιάζοντας, ή ώρα πέρασε και όταν ή Τζούλια σηκώθηκε νά φύγη, είχε άρχισι τό σουρούπωμα. "Οπότε ντράπηκε νά πη πώς φοβόταν νά περσίση μόνη της από τό δάσος κι' άνήχηκε όταν ο κ. Χάρλαντ της πρότεινε νά τή συνοδεύη. Με γοργό όθια ή Τζούλια ξεκίνησε για νά επιστρέψη στην πασιόν. "Άλλα στον ελάχιστο κρότο τρώμαξε και άνήχησε κούταζε δεξιά κι' άριστερά, μήπως πίσω από τά πυκνά φυλλώματα των δένδρων ξεπεταχθή κανένας Άλγης. Σ' ένα σημείο μάλιστα τού δάσους, ύπηρχε ένας σπασμένος κορμός δένδρου, πού έμοιαζε άπαράλληλα με άνθρωπο καθιστό. Πάντοτε φοβόταν ή Τζούλια σάν περνούσε από εκεί. "Ετσι κι' εκείνο τό θράδυ, όταν έφθασε εκεί κοντά, έβριζε ένα φοβισμένο βλέμμα στον κορμό τού δένδρου και μέ φρίκη, μέσα στο σουρούπι της φάνηκε πώς τό είδε νά σαλεύη! "Εμπηξε μία τρουμαγμένη φωνή και σάν τρελλή άρχισε νά τρέχη. "Άλλά άμέσως στάθηκε σάν άκουσε μία γιναστή της φωνή, πού λαχταρούσε τόσο καιρό τώρα νά την άκούση, πού φώναζε τ' όνομά της:

—Τζούλια! Τζούλια! Στάσου! Μή φοβάσαι!...

Ναι! "Ήταν ή άγαπημένη φωνή τού Τζάκ! "Ω! πώς μπόρεσε νά ζήσει τόσο καιρό χωρίς τόν άγαπημένο της! "Από τό φόβο της κι' από τή σασιναία της ή Τζούλια έχχασε πώς είχαν μάλωσει και χωρίς νά ξέρη κ' αυτή πώς, βρέθηκε ξαφνικά στην άγκαλιά του.

—Καλά! είπε σέ λίγο ή Τζούλια. "Άλλά πώς με βρήκες;

—"Ω! αυτό δέν ήταν δά και τόσο δύσκολο! Ρώτησα κι' έμαθα. "Επειδή ή κ. Σμιθ μου είπε πώς πήγες στο κ. Χάρλαντ, περίμενα έδω την επιστροφή σου... Είνε ώραια θραδεία, άγαπημένη μου, κι' αν θέλεις μπορούμε νά προφθάσουμε τό τράινο των δέκα στο Ουότλει. Είπα κιόλας στην πασιόν νά στείλουν την θαλίτσα σου στο σταθμό... Νά, κούταζε! "Οσότου νά έρθης, έκομα δυό κλώνους κι' έφτιαξα δυό γερά μπαστούνια για τό δρόμο, ένα για σένα κι' ένα για μένα. Πάμε! άγαπημένη μου! Είσα δική μου!...

Πίσω από τό παράθυρο της τραπεζαρίας ή κ. Σμιθ έβλεπε για δεύτερη φορά ένα ζευγαράκι πού έφευγε πέρα στον λόφο. Κι' ο καθένας κρατούσε ένα μπαστούνι στο χέρι...

Γιά πρώτη φορά στη ζωή του, ο κ. Πρεσβευτής είχε πάρει μία λανθασμένη άπόφασι!!

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΟΠΩΣ Ο ΙΩΒ...

"Ο δούδ' του Βούκιγγαμ ήταν τέλειος τύπος Σάάλωκ. Δέν ήκανοποιούσε ούτε και τίς πιο στοιχειώδεις άνάγκες του για νά κύνη οικονομία.

Μιά μέρα, κουβεντιάζοντας με τόν σερ Ροβέρτο Βίνερ, τού είπε:

—Φοβάμαι μήπως πεθάνω φτωχός σάν τόν 'Ιώβ.

—Και εγώ φοβάμαι, ότι ζήτε σάν τόν 'Ιώβ! τού άποκριθηκε έτοιμότατα ο σερ Βίνερ.

ΩΧ, ΒΑΣΑΝΑΚΙΑ!...

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΝΤΑ

ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

Στην καμαρούλα μου καρσι,
στο σπίτι με την περγουλιά,
—τύχη γλυκειά τύχη χρυσή—
κουβάλας μία κοπελιά.
'Ακόμα δέν ανάσανα,
καινούρια θάχω θάσανα!...
"Έχει κορμάκι λυγρό,
κυπαρισσάκι δροσερό
και στήθη δυό καμαρωτά,
τρυγούνια μου ζευγαράτα...
Την είδα και τρελλάθηκα.
'Απ' τά χαράμματα έστνη
ή χρυσόγέρα ή γαλανή
δουλεύει κι' όλο τραγουδεί
και δέ γυρίζει νά με δη.
—Γλυκέρα νοικοκυρούλα μου,
μω πηρες την καρδούλα μου!
Βραδυάζει και ξεχνά ανοιχτό
τό κουρτινάκι τό φαντό
κι' άνύποπτα έχει γυθή
και πέφτει για νά κοιμηθί.
—'Ας ήταν στο κρεβάτι μου
κι' ως έχανα ένα μάτι μου!...

Τό φως κι' αν έσβυσε ή ξανθιά
και σ' όνειρα κυλάει θαθεία
τό φεγγαράκι τό γλυκό,
αυμένοχο έχω μυστικό.
—Φεγγαβολές, λιγώματα,
γραμμές και καμπυλώματα!...
Σηκώνει, σε μαλλιά λυτά
τά χέρια της στεφανωτά
κι' ή ποκαμία ή κεντητή
γίνεται άκόμα πιο κοντή...
—Πώ! πώ! ώμορφίες και θαύ-

(ματά
και πόθου άναστανάγματα!...
Γιατί, φεγγάρι μου γλυκό,
άπόψε μου είσαι διαστικό;
Σταμάτα άκόμα μία στιγμή,
άπάνω απ' τ' ώριό της κορμί
ή ζούλεφες τά κάλλη της,
γιατί δέ βρήκες άλλη της;
Στάσου, φεγγάρι σφοηρο,
μή χάνης άδικο καιρό,
μή τρένης σ' άλλες γειτονίες,
άλλες νά δης ώμορφονίες,
και δέ θά βρης, υπανάσικο,
άλλο κορμί πιο γασίκο!...

ΤΟ ΚΡΥΦΤΟ

"Αλήθεια, τί γοργά περνούν τά χρόνια
κι' ή νότιή μας μαζί τους ή χρυσή
κι' έρχονται τά γέραματα, σά χιόνια,
—'Αν ζής, τώρα, θά γέρασες κ' έσύ!...

Σήμερα τά παιδάκια είδα στή στρατά,
νά παίζουν τό κρυφτό στή γειτονιά,
κι' ένας μικρός με μία κασινομάτα,
νά κρύνονται μαζί σε μία γωνιά.

Και σκέφτηκα, μικροί κι' εϋτυχισμένοι,
σάν παίζαμε κ' έμεις τό δειλιό
και κάποτε βρεθήκαμε κρυμμένοι,
μέσα σ' ένα κελλάρι σκοτεινό...

Δέν ξέρω, αλήθεια, τότε τί είχα υιόσει
και τί μου είχε παράξει τό μυσλό,
και γύρω σου τά χέρια μου είχα άπλώσει
κι' άρχισα διαστικά νά σε φιλώ...

Δέν έβλεπα, αν είχες κοκκινίσει,
γιατί ήταν τό κελλάρι σκοτεινό,
μά ξέρω, πώς δέν με είχες έμποδίσει
κι' ήσουν, κάπου, δωδεκα χρώνω!...

Μά ή αδελφή σου, πώκανε τή μάννα
την πόρτα ξάφνου άνοιγνι, νά μας βρη
και με φωνή, πού έμοιαζε καιπάντα,
τρέχει ή κακούργα και μάς μαυρύνει...

"Ολόκληρη ιστορία έγινε τότες,
κι' έκαμε ο κόσμος μήνες νά μας δη,
ή μάνες μας έβγυήκανε στίς πόρτες
κι' έβριζε ή μία της άλλης τό παιδί!...

ΤΕΤΟΙΑ ΉΤΑΝ Η ΜΕΡΑ...

"Ω πίκρες και καρδιολυμώι, ω δάκρυα και μεράκια
στη Λεύκα τού παπά Μηνά, με τ' άπαλά χεράκια,
όπου τά ρόδια στή ροδιά, δέν έφταναν νά πιάσουν
τό Στάθη όμως περίσεψαν νά τόν διπλαγκάλιασουν!

Τί φταίει ή κόρη τού παπά! Τέτοια ήταν ή μέρα...
Βαθειές ή πλάσι μυροδίες σκορπούσε στον αέρα
τά στάχυα γλυκοσκυθοντας παθητικά φιλούσαν
τίς παπαρονές πού έτρεμαν, σάν νά λιγοθυμούσαν!...

"Αψός ο ήλιος έμπαινε μες στής καρδιάς τά θύθη
Και τό μαμοδιό ζήτησε βροσία στο κουφολιό,
μόνοι τους πέφταν οι καρποί, τρέξαν τά σόκα μέλι
κι' ή σταφυλόρραγα, έλεγες, θά στάξη κοκκινέλι!...

Βαθειάν άνάσα ο εάθρακας ρουφούσε σασιτομένος
και πά στο δρύ, ο κόσφυας, λαλούσε έροτεμένος,
στ' άσπρα των κρίνων κύπελλα βροσία στο κουφολιό
κι' ο γρύλλος στή μοχοστουθιά κρυμμένος έτραγουδά...
Κι' ο άτιμος ο έρωτας, κάπου κει δά κρυμμένος,
τίς σαϊτίες κατάκαρφα ζυτούσε ο κολασμένος!...

Τί φταίει τού παπά Μηνά ή καφουγατέρα!
Τό κρίμα τάχει τό θαρρύ ή ξελογιστέρα μερα...
Ο ΑΓΓΕΛΗΣ